

ÚJ NEMESSÉG

A MAGYAR IPAROSREND TARSADALMI LAPJA

Előfizetési díj egy évre:
Tagoknak . . . . . 6.— P
Pártoló tagoknak . . . . . 8.— P
Intézményeknek . . . . . 40.— P

Alapító főszerkesztő:
vitéz PINTÉR JÓZSEF

Megjelenik kéthetenként
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VII. Rottenbiller-utca 20—22. sz.
Telefon: 424—081

A magyarság összefogó szerepe

Őseink a messzi keleti orosz steppéken századokig vándoroltak, küzdöttek, harcoltak, morzsolódtak, részekre szakadoztak, míg folytonos előrenyomulásuk utolsó állomásaképpen a Duna-Tisza közére érkeztek. Szent István e nyugtalanul, folyton előre-törekvő, kifeléható tevékenységnek végre véget vett. Megtanította a nemzetet arra, hogy befelé, önmagába tekintsen, létkérdéseit vesse fel. Kibontogatta a nemzet lelkiességét, tudatába emelte a külvilág érzékileg tapasztalható felszíne alatt rejtőző igazi formákat, okokat, tényeket. Megtanította fajtáját maga és sorsársai részére otthon alapítani s azt fenntartani.

Magyar fajtánk különböző nyelvű és fajtájú törzseket talált a frissen elfoglalt területeken. Lelkiességébe betekintve, a nemzet rájött arra, hogy csak az ököl jogán és az erőszak fegyverével nem lehet velők boldogítani közösséget kinyitni. Mint minden lét, úgy a faj is Isten gondolata. A faj természeti erő, szellemi lét, amely a benne rejtőző isteni gondolatot, az isteni gondolat-adta lehetőségeket akarja a látható világban kinyilatkoztatni, magát így kitökéletesíteni és a benne törvény alakjában élő célt elérni. A fajtáknak tehát az összes beljük gondolt, beljük teremtett lehetőségeket, talentumokat ki kell futni. Ez a törvényszerű, természetes és egészséges. Ha az erőket beljük fojtják, a talentumokat beljük török, korcs lesz az életük és korcsá teszik a közösséget is, amelynek természet szerint tagjai. Szent István megtanította erre a nemzetet. Saját példájával, törvényeivel megmutatta az utat, hogy kell az ittlakó s a magyar fajtával együtt egy állami közösséget alkotó különféle fajtákat harmonikus, termő és boldogító közösségbe összefogni. Természetes módon minél tökéletesebben kifutja egy fajta magát, annál jobban gyümölcsöszik a magasabban felfogott közösség számára. Az alkotmány, az államszervezet, a jogalkotás, közösségi szervezkedés évszázados közös formái, a közös történeti események és szenvedések, azonos délköri viszonyok behatása, az ősök sirhantja stb. ezer és ezer szállal fűzik ugyanis a közösségeket a közös államiságba, a közös nemzeti talajba. Ezt a lelki mélységből fakadó közösségi alakítást, az egyes

fajtáknak a lelkét a nemzet, a haza közösségébe ezer szállal való beszövését természetesen valakinek, valamelyik előkelőbb, lelkibb, szellemibb fajtának végnie kell. Ez volt a magyar fajta hivatása. Az ehhez szükséges erővel rendelkezett is. Százados vándorlásai folyamán annyi más idegen néppel érintkezett, annyi külső és belső, testi és lelki katasztrófa ment keresztül, hogy teljesen megérett arra, hogy befelé, önmagába fordulva, lelkibb, szellemibb, a külsőn és a tárgyi adottságokon felülemelkedni tudó szempontokból tudja érteni, bírálni és intézni magának és mindazoknak a sorsát, akiket a Gondviselés az ő sorsához kötött. Szent István nemcsak ráébresztette fajtáját erre a felsőbbrendűségére, hanem arra is megtanította, hogy ezt évszázadokon keresztül megőrizni tudja és valóban vezetője legyen a hozzálátótt és a nemzeti közösségbe beszövődött más fajtáknak, nemzetiségeknek. Hogy Szent István jól megtanította erre fajtáját, azt bizonyítja ezerszentségek létünk. Iskolája, ahová a generációk egymás után beiratkoznak, hogy a történelmi szerepet megértsék és megtanulják: az általa örökségképpen hagyott kereszténység volt. Minden mélyebben való élésnek, lelkiességnek, Isten és természeti törvényekkel való együttműködésnek iskolája, tanítója. Ezt a két drága örökséget kaptuk Szent Istvántól: a közösség magasabb szempontból való felfogását és a kereszténységet. Két „K” betűs szellemiséget, mely ezer esztendő óta államiságunkban, államszerkeztünkben, jogalkotásunkban újra meg újra gyakorlati valósággá, mindennapi kenyévré válik.

Ezzel a két gondolattal iktatta be nemzetét az európai átfogóbb közösségbe is. Magyar fajtájából ő volt az első európai. Saját példájával és intézkedéseivel mutatta meg, hogyan lehet egy ember s egy nemzet egészen európai és mégis izzig-vérig magyar. Megtanított arra, hogyan kell felfogni a nagy európai közösség minden szellemi, erkölcsi, gazdasági mozzanatát, egész szellemiségét. S a felfogott magyar fajta lelkiességének mérlegén megítélni, megbírálni, értékelni és az őt gazdagítót, színezőt, erősítőt, fajtája gyakorlati életébe beleszőni. Valamint azt is megmutatta, hogyan lehet egy nemzet a nagy euró-

pai közösségnek színezője, gazdagítója, felfrissítője, lelkibevételje.

Új korszak előtt állunk! A réginek és az ezerszázados magyar hazának is a Szent István kereszténysége és közösségi gondolata volt alapja és fenntartója. E kettőnek kitökéletesítése lesz az eljövendő új kétezer esztendőnek feladata. A befelé élni, lelki-ségből meríteni tudó nemzetek vannak és lesznek az élen. A szentistváni örökség birtokában s művelésével bizalommal tekinthetünk a ma oly rettenetes katasztrófákkal telt éveinek elmúltával ránk virradó jövőbe.

Fábián Ferenc

délkerületi titkár szövetségi szolgálat

Június 28-án a palánkai Egyletet látogatta meg Fábán Ferenc. Arany veret ez az egylet. Tapasztalt, önálló kiváló iparosok és ifjak együtt, egy nagy családi közösségben a szépen felszerelt egyletben, egy gondos és melegszívű, jóságos elnökatyai irányítása mellett, aki csupa szív és jóság az Istentől reabizott fiaai számára.

Este népes gyűlés volt, amelyen a legényegyletek történetéből ismert régi szép igazi családias jellegű gyűlés eleveadtam meg előttem. Egy nagy asztal körül családi közösségben az atya megnyitó szavai s a délkerületi titkár hosszabb beszéde után, előkerült a nótáskönyv s a harmónium s a szebbnél szebb régi legényegyleti énekekben gyönyörködtem. A szívet s lelket gyönyörködtető asztalmelletti éneklések közé volt iktetve még néhány felszólalás. Majd kéz a kézbe egy nagy koszorúba, újból együttes énekekkel fejeződött be a szép és családias legényegyleti gyűlés.

A gyűlésen megjelent Untereiner Károly pp. káplán, hittanári régi legényegyleti főtitkár is.

Schmidt István elnökatyai kitünő segítőtje Saál Antal zászlótáya s a kiváló ifjúsági gárda.

Június 29-én Szabardkát ejtette útba Fábán Ferenc délkerületi titkár. Itt nem csinálnak nyári vakációt, hanem mint az elmúlt évben, úgy most is 50 hős irtó kapálgatnak, locsolgatnak a szabadkai legény és leányegyleti tagok. Szerda esténkent pedig a szokásos hetigyűlést mindig megtartják s vasárnaponként pedig kirándulásokat rendeznek. Ágoston Miklós elnök-atyai jóságos szeretetével igazítja nemcsak az egylet, hanem a reabizott fiúk ügyeit is. A nagy munkában kitünő segítőtje Probojsevičs István I. dékán és Hnisz Károly.

Július 10-én az egylet elnökségének meghívására Obecsén, az Egylet vezetőségi ülésén jelent meg Fábán Ferenc. Petrányi Ferenc apát-plébános úr, az Egylet elnöke atyai szeretetével veszi körül az egylet s éppen azért az egylet idei 50 éven fennállását a mai háborús időkhöz mérten is felejtethetlenné akarja tenni. Szép programot dolgozott ki a vezetőségi értekezlet. A programmen keresztülvitelére bizottság alakult. Petrányi apát-elnökatyai mellett Törtéti István II. elnök, Kovács Sándor világi elnök, valamint a lelkes ifjúsági gárda lesz a tervezett szép ünnepség megrendezésének biztosítéka.

Július 17-én a Zombori Egyletünkbe jelent meg újból Fábán titkár, hogy az egylet vezetőségének felkérésére az első tagavatásra előkészítse a felavatandókat. Szép ünnepe lesz ez a tagavatási nap Zombornak.

Uj munkaév hajnalán

Legényegyleteink a nyári hónapokat sem szökták létlenségben eltölteni és ekkor tartjuk vezető- és dékánképző tanfolyamainkat, sőt inkább erőgyűjtésnek lehet nevezni ezt az időt, hogy szeptember elérkezteivel megerősödött lélekkel tudjunk beállni a nagy munkába, amely reánk vár. Sok kiképzett vezető, Csepregyhi Akadémiát elvégzett, szellemben és tudásban megerősödött ifjú áll be a munka rohanó forgatagába, hogy megfeszített erővel küzdjön és harcoljon Kolping Atyánk eszméjéért a magyar iparosifjúság jövőjéért. Legényegyleti tagjaink vállaira talán soha nem nehezedett annyi gond és annyi felelősség, mint ma. Hatalmas szervezetünkön keresztül lendítő erőt tudunk és akarunk adni az *Actio Catholica* évi programjának megvalósítására, *biztos alapjai vagyunk és akarunk lenni a Nemzetpolitikai Szolgálatnak, a Bajtársi Szolgálatnak, az öntudatos önképzés és szakképzésen keresztül pedig mind értékebb tagjai akarunk lenni az iparos társadalomnak.*

A világégés közepette sokan elcsüggednek, nem látják értelmét a komoly munkának, elhagyják magukat és csak napról-napra akarnak élni, nem törődve azzal, hogy így napról-napra értéktelenebbek lesznek és ezáltal önmaguknak és nemzetüknek sirásóivá válnak. Éppen most kell minden erőnkbe vetnünk, minden képességünket csatornába állítanunk, felfokozni életenergiánkat, hogy sziklaszilárdan álljon a belső front, amely nélkül boldogulásunk el nem képzelhető. Egyleteink évi jelentései beszámolnak arról a nagyszerű munkáról, amelyet a múlt esztendőben végeztek, a *fáradhatatlan apostoli lelki elnök atyák, világi elnökök és ifjúsági vezetők* munkája eredményezte azt, hogy minden nehézség és akadály ellenére egyleteinkben virágzó élet folyt és büszke öntudattal állapíthatták meg, hogy jó munkát végeztek. A munkaév hajnalán, hála Istennek nincs is szükség különös buzdításra, de ezen esztendőnek jelentősége hajtóerőt kell hogy adjon minden egyesületünknek, elnök atyáknak és tagoknak egyaránt, hogy *ez az esztendő legényegyleti munkában, szellemben és eredményekben kimagasló teljesítményt tudjon felmutatni. Országos elnök atyánk 25 esztendő óta minden idejét, erejét, képességét legényegyleti munkába fektette. 25. év jubileuma kezdődik szeptember elsején. Ezt a jubileumi évet nem zajos ünneplésekkel akarjuk megünnepelni, hanem azzal, ami Elnök Atyáknak a legnagyobb örömet okozza, legényegyleti munkával. Azt akarjuk, hogy az a sok egyesület, amely az ő irányításával lett nagyvá, vagy saját fáradtságos munkájával keltett életre ebben az esztendőben a legényegyleti szellem 100%-os megvalósításával fejezze ki halálját és ragaszkodását Elnök Atya iránt. 25 esztendő munkája nemcsak egyesületeink életében virágozik immár, hanem ipari közéletünk minden fórumán a legényegyleti nevelés, a legényegyleti szellem diadalmasodik és biztosítja a magyar iparosság boldogulását. Dolgozzunk ebben az esztendőben oly hittel és lelkesedéssel, hogy valóban felejtethetlenné tudjuk tenni Elnök Atyánk egyleti munkódésének 25 éves jubileumát. Fakadjon ebből új erő az elkövetkezendő 25 esztendőre, mert ezáltal fogjuk bizonyosságát adni annak, hogy mit jelent a mi számunkra, mit jelent az iparosság számára, mit jelent az egész magyar közéletnek, hogy országos szervezetünk erőskezü elnöke, melegszívű atyja vitéz Pintér József.*

Az én iparom

Tizennégyéves voltam, IV. polgárista tanuló. Már a tanév vége felé közeledtünk erősen, készülődünk a záró vizsgára. Mivel osztálytársaim közül sokan ipari pályára készültek és éreztük, hogy az útjaink elválnak, sokat beszélünk arról, hogy ki milyen pályát választ. Én még határozatlan voltam, nem tudtam eldönteni, hogy mi legyek. Szüleim tovább akartak taníttatni, de *én valami kézműipari pályára gondoltam titokban, mert arra éreztem magam hivatottnak*, csak még nem tudtam magam egészen elhatározni. Véletlenül ez is megjött. Egy nap így szólt hozzám az Édesapám: Fiam menj el a szabóhoz, új ruhát kapsz évzáróra. El is mentem, elég sokáig ott időztem és a főnök látta rajtam, hogy nagy érdeklődést tanúsítok a szabóság iránt. Kérésre elbeszélte, hogy milyen egyszerű ipar, milyen sok idő kell elsajátításához, milyen nagy szakutads kell, hogy abból a vég szövetből egy csinos ruhát tudjon készíteni. Én ekkor elhatároztam magam, hogy szabó leszek. Így is történt. Megértettem a szüleimmel is, hogy nagy kedvem van hozzá és hogy ebben látom a jövőmet. Elmentünk az orvoshoz, aki megállapította, hogy alkalmas vagyok erre az iparra. Megkezdődött a tanulás. Bizony nehezen ment először, de mindent le lehet győzni erős akarattal és ambícióval. Mindig nagyobb kedvvel mentem dolgozni, szinte mohón szívtam magamba szakmám titkait, boldogan újságot olvastam otthon, mikor napról-napra valami újat tanultam. Így telt el egy év. Apám érdeklődésére mesterem elmondta, hogy meg van velem elégedve, mert nagyon szorgalmas vagyok. Esténként titokban hazavittem a szakipari folyóiratokat és csak úgy bújtam őket, mert minden érdekelt, ami szakmámhoz tartozott. Éreztem, hogy nagyon sok mindent meg kell tanulni ehhez, hogy mindennel tisztában legyek és hogy túlzás nélkül elmondhassam, hogy jó iparos vagyok, mert nem elég csak dolgozni megtanulni ahhoz, hogy valaki jó iparos legyen. Éreztem, hogy barátaim, akik továbbra is iskolába jártak titokban lenéznek, míg egyszer csak szemembe mondták, hogy jobb szakmát is választhattam volna, hiszen egész nap csak dolgozom, mint egy napszámos, azért ugyan nem volt érdemes polgárit járni, hogy falusi szabó legyek (falun tanultam). Én nem haragudtam érte rájuk, hanem kértem, hogy halgassanak meg. Egy pár szóval elmondom, hogy *az életnek is van iskolája, és én abba iratkoztam be és ott is éppúgy lehet bukni, mint a pados iskolában, csak hogy aki itt elbukik, az elveszett ember az élet számára.*

Most pedig figyeljetelek ide, milyen sokat kell tudni egy szabó-mesternek: először is tisztában kell lennie a textil-anyag ismerettel. A szövetnek minden kis részét ismernie kell, mert csak így tudja megállapítani, hogy vajjon jó szövet-e vagy sem. Másodszor pedig azért, mert csak így tudjuk, hogyan is kell kezelni helyesen. Tudnunk kell, hogy a mostani műrostos szöveteknek legnagyobb ártalma a víz. Száraz állapotban ugyanolyan tartós, mint a gyapjúszövet, csak vizes állapotban nem szabad fesszítni, mert akkor könnyen szakad és erre figyelmeztetni kell a vevőket is. Egy szabónak nagyon jó ízlésűnek kell lennie, ha lát egy szövetet, meg kell mondania, hogy abból milyen szabású ruha lesz szép, még ak-

kor is, ha nem egyezik a vevő elgondolásával és meg kell győzni, mert ha lehetetlen lesz a ruha, az mindig a szabót gyalázza. De viszont nem szabad öszteltnék lenni és mások munkáján csak a rosszat észrevenni, hanem a jót is és nem szabad a jó felett szemet hűnyni, hanem megpróbálni, hátha így tényleg szebb és jobb. Előfordul az az eset is, hogy a mester tanul a tanonctól. Velem történt meg, hogy próbához tévedésből úgy férceltem bele az újját hogy a bal fele volt kivül. A mester lepróbál a mester, odajön hozzám azt mondja: Most én tanultam tőled. Csak néztem, míg megmagyarázta, hogy így az ujjá felhajtás kivül esik és nem akad meg a kéz, mikor bele nyulunk.

Az üzletvezetés nagy intelligenciát követel, minden vevőt hamar és jól ki kell ismerni, tudni kell, mit hogyan szeret, milyen az ízlése, nem utolsó sorban, korrekten ember-e és milyen fizető. Mikor munkadíjat kérünk, jól és gyorsan kell kalkulálni, hogy meg legyen a rendes haszon, nehogy ráfizessünk. Ha valami szépet akarunk alkotni, bizony sokszor még éjjel is spekulálnunk kell, hogyan volna szebb. Ne gondoljuk azt, ha kimegyünk a műhelyből, akkor már nem dolgozunk, igenis nemcsak fizikai, hanem szellemi munkát is kell végezni, talán többoldalut is, mint egy tisztviselőnek, aki elvégzi a könyvelését, stb. és tovább nincs gondja. Még nagyon fontos, hogy az iparos megnyerje a vevőt teljes bizalmat. Ez a legfontosabb alapja a jó üzletnek. Nem szabad elfeledkeznünk arról, hogy a XX. században élünk és nemcsak a saját érdekünkért és céljainkért kell dolgoznunk, hanem tudnunk kell, hogy a mai egészséges iparos társadalom éppen olyan erős oszlopa a Hazának, mint bármelyik, és kötelességeink vannak a nemzettel szemben. Kivált a mai nehéz viszonyokban, mikor mindenütt olyan nagy a nyersanyaghiány, sokszor a saját ügyességünkön és leleményességünkön függ, hogy meg ne fulladjunk. Nem szabad zúgolódnunk, hanem meg kell mutatnunk, hogy pótananyagból is tudunk a célnak megfelelő munkát alkotni. Nekünk segédeknek sosem szabad egy lépéssel sem eltántorodni a szakmánktól esetleg azért, mert egy vasipari munkás jelenleg többet keres, mint mi és akkor mi itt hagyjuk ezt az ipart, amiért idáig dolgoztunk, mert aki egyszer eldobja, az nem méltó, hogy még egyszer a kezébe vegye a tüt és az ollót. Meg kell mutatni a külföldnek is, hogy a magyar szabóiparosok haladnak a korrallal és tudnak produkálni. Amit meg is mutatunk, mikor a párisi világiállításról számarányban kicsi nemzetünk iparosai hozták el a legtöbb aranykoszorús és aranyéremmel ellátott kitüntetések.

Én a Katolikus Legényegyletben kezdtem nemrég a társadalmi életemet, amit már nagyon kerestem és most úgy érzem magam, mint aki sötétségben járt és most kivilágosodott felette. A Legényegylet családias melegében úgy érzem, megtaláltam azt a társas életet, amit egy jövő iparosának ismernie kell. Törekedek, hogy még sok barátomnak része legyen ebben, ne járják a céltalan, göröngyös utakat, hanem mindnyájan szívjuk magunkba a szépet és a jót és hirdessük mindenhol, a merre járunk a keresztény ifjúságnak.

Mily boldogság lenne, ha minden magyar ember úgy érezne az ipar iránt, mint a mi Kolping atyánk, aki az ő gyönyörű köszöntésével és munkájával ennek tanújelét adta.

Turner Ferenc, Győr.

KESZTHELYI VISSZHANGOK...

Elményeim a keszthelyi táborozáson

Csekély 300 km. utazás után megérkeztem a keszthelyi táborozásra. Már utazás közben lekötötte figyelmemet a Balaton tündéri szépsége. Én, mint iparos fiú, bizony nagyon ritkán tehetem ezt a fényűzést, hogy ideutazzam, tanuljak és a csodás természet szépségeiben gyönyörködjem. Így tehát minden, talán a legkisebb epizódok is örök megemlékezés-sel élnek bennem. Legelső és legmegkapóbb dolog ideérkezésem napjaiban a szeretetteljes és barátságos közeledés és ismerkedés az ország minden részéből ideérkezett legényegyleti táborozók között. *Ez a végtelen testvériség és szeretet, mely a világi egyesületek között méltán első helyen áll.* Soha az életben nem láttuk egymást és mégis rövid napok alatt egész életre való barátságot kötöttünk és úgy vá-lunk el, mint a jövődő egyleti ifjúság kiképzői és nevelői. De nemcsak az ifjúság szeretete, hanem méltóságos Elnök Urunk atyai intelmei, szerető, kedves szavai, melyek szinte percek alatt átfomálták egész lényünket — és most jövünk rá, hogy idáig csukott szemmel jártunk a világban, hiába voltunk egyleti tagok. Azok a mindennapos életigazságok, melyekre, ha még most sem jöttünk volna rá, talán egész életünk helytelen vágyánba terelődik tudnunk és okaratunkon kívül. Ezért a táborozásért örök köszönetet és hálát mondok a Mindenhatónak és mindenkinék, akik lehetővé tették, hogy résztvegyek, tanuljak, tapasztalatokat szerezzek és lássam, gyönyörködjem a természetnek eme kincses tárházában, melyet a jó Isten a mi számunkra, az emberek számára teremtett, hogy életünket kellemessé és széppé tegye. De talán le sem tudnám írni elményeimet e csekély pár sorban a tapasztalataimmal egyetemben, hiszen minden perc, melyet, mint hallgató itt töltöttem, egész lényemen áthatódott és felszívódott bennem, egészen másképp látok, szebben és jobban tudok elképzelni mindent. És itt töltött időmnek az a része, mely nyaralás számba megy, egészen bátran és az igazat mondva vallhatom, hogy örök emlékezetben leszek bennem. Az a csodás víztükrök, amelyet ha ablakomból kitekintve látok, eszembe juttatják gyermekkorom minden szépséges mondáit és meséit, melyek a Balaton körülveszik. Ez most föllevenedik bennem és szinte álomba ringat és talán rossz is lesz az ébredés. Keszthely üde tisztsága, fekvése és különösen épületei és villái engem már foglalkozásomnál fogva is csodálatba ejtenek. A hévizi kirándulás és minden, minden amit láttam és hallottam, egész életre való élmény és tapasztalat lesz és marad meg, bármilyen könnyű vagy nehéz is lesz sorsom. Gondolatban néha-néha Keszthelyen leszek és ismét és újra átélem ezeket a szép napokat.

Mácsay János, Eger.

MEZŐKÖVESDI NYITRAY JÁNOS írja:

Hazatérve a keszthelyi egyhetes dékánképző tanfolyamról és a Csepreghy Akadémiáról, hálás szívvel mondok köszönetet azokért a szép és tanulságos előadásokért, amelyekkel felnyitotta Méltóságod szememet olyan dolgok iránt, amikről eddig nekem, iparos fiúnak nem volt alkalmam hallani. A tudományos előadások alatt meggyőződtem arról, hogy milyen jelentéktelen semmi az ember a nagy világűrhez képest és mégis a világűrben jelentékte-

len ember uralja, — helyesebben mondva uralhatná — a földet, ha Isten parancsait megtartaná. De az Istentől szabad akarattal felruházott ember sokszor megfélekedzik az ő Teremtőjéről, szinte Istennek képzeli magát, tudományáért vagy más hőstetteiért az emberektől felmagasztalva. Milyen más lenne az emberiség élete, ha nem lenne ez a nagy társadalmi és osztálykülönbség, nem lenne egyeseknek milliói, míg a másoknak betevő falatja sincs, nem kellene az egyke ellen harcolni, ha minden ember azt tartaná, hogy a másik is Isten képmása, tehát annak is joga van az élethez, és éppen olyan élethez, mint nekem. Méltóságos Uram! Még egyszer hálásan megköszönöm, hogy felnyitotta a szememet, hogy helyes katolikus világnézetet adott és fogadom, hogy a keszthelyi kurzus alatt tanultakat igyekezni fogok Egyletünkben a fiúk lelkebe átültetni, hogy ők is a helyes úton haladjanak és akkor majd remélem, eljör az idő, hogy az emberiség egymást megbecsülve közelebb kerül Istenhez.

PÉCSI LÁSZLÓ ANTAL írja:

Most, amikor azon gondolkodom, hogy hogyan is köszönjem meg a Csepreghy Akadémián értünk való fáradozást, döbbenek rá, hogy ezt szavakkal vagy így levélben megköszönni nem is tudom. Valahogy úgy érzem, többel tartozom úgy Elnök Atyánknak, mint Patton elnök úrnak és mindazoknak, akik lehetővé tették az Akadémia meghallgatását. Tudom, érzem, hogy a legnagyobb köszönet és hála az, amit ott tanultunk az Akadémián és a kurzuson, hogy azt az életben hasznosítsuk, és az egyleti életet odaadón és önzetlenül szolgáljuk. Kérem a jó Istent, hogy az ott hallottakat és tanultakat a mi egyleti életünkben is érvényesíthessük, és a magyar ifjúság meglássa a Legényegyleten keresztül az igazi utat az életben és ott tisztességgel állja meg a helyét. Mégis köszönöm Méltóságodnak azt a nagy fáradozását, amit értünk tett. Még elképedtem és fülemben csendül a Legényegylet örökös jelmondata: Krisztus és én, mi együtt masirozunk az örök élet útján. Tudom mit jelent és teljesen öntudatra ébredve küzdök és fáradozok azon cél érdekében, mely az Isten dicsőségére és az emberek javára szolgál, melyet a Legényegylet kezdettől fogva hirdet, tanít és valósít.

PÉCSI TOKAJI SÁNDOR írja:

Most, amidőn a Csepreghy Akadémiának az első évfolyamát elvégeztem, hálásan megköszönöm szeretett Elnök Uramnak azt a tudást, azt a szeretetet, melyet az Elnök úrtól tanultam és amelyet az Elnök úr beszédeiből szűrtem le. — Idehaza átgondoltam újra az egész tanfolyamot, miről is volt szó, mit is tanultam és arra ébredek rá, hogy egész más embernek érzem magam, mint voltam, hisz most már egy kicsit beletekinthettem Istennek egy gondolatába és tudományt szereztem arról, hogy mi is a világ. Igen, mert ez a tudomány, a világ, a mindenség. Jó lett volna, ha az Elnök úrtól még több tudományt tudtam volna szerezni, de meg kell elégednem azzal, amit eddig tanultam és hallottam. Azon tudásért, melyet az Elnök úr belém öntött, ezúton mondok nagyon hálás köszönetet, kérve Isten áldását becsületes nemzetnevelő munkájára.

Keszthelyi pályázatunk eredménye:

1. Pintér Sándor, Törökszentmiklós.
2. László Antal, Pécs.
3. Solymosi Jenő, Kiskúnfélegyháza.

A pályanyertes művet alább közöljük.

Mit üzennek a csillagok...

Az Isten, az ő bölcs kormányzásával, a világ megteremtése óta, nap-nap után a természet különböző tünetéseivel, egy gyönyörűséges természeti folyamatot bonyolít le az emberiség előtt. Kora reggel, amikor a fölkelő nap sugarai bearanyozzák a földgolyót, azon megindul az élet. Mindenki siet a munkahelyére, hivatalába, hogy tovább haladjon azon az életúton, amelyet neki a Gondviselés kiszabott. A műhelyekben megindulnak a gépek. A réteken a különböző gazdasági munkák, hogy így együttes erővel biztosítsák a családok és nemzetek életképességét.

E közben a nap méltóságáteljesen felemelkedik a nagy horizontról. Vakító féhérséggel izzik és hinti a földre az ő életét, meleg sugarait. És napról-napra így folyik az élet. A reggel után dél, majd utána este következnek. A nap izzón, forrón végigfut a föld körül az ő pályáján. Reggeltől-estig élteti a föld népét sugaraival, míg nem elérkezik egy másik horizonthoz, amely mögött gyönyörű színpompával eltűnik szemünk elől.

És ekkor beáll a nap legszebb része, az este. Az égbolt elsötétedik, és megjelenik rajta millió és millió csillag. Mint apró gyémántok úgy ragyognak a nagy világegyetem fekete köntösén. Van-e szebb, gyönyörűsebb az emberi szemnek a sötét és mégis fényes csillagos égnél?... Amikor egy munkával teli nap után egy néhány percére kiülhet az erkélyre, kinézhet az ablakon a ragyogó sziporkázó csillagos égre! Egy pillanatra mindent elfelejt és elmélyed gondolataiba a mindenható Isten magas bölcsességén. Bármerre jár az ember, mindenütt megtalálja az Istent. A fák, a virágok, a hegyek-völgyek, a folyók, patakok, a nap, a hold és a csillagmilliók mind-mind ezt a nagy alkotó és kormányzó Istent hirdetik előttünk... Az ember gyönyörködik a csillagos éjszakában, de ugyanakkor nem is gondol arra, hogy ezek a csillagok miből is állanak és mire figyelmeztetnek bennünket.

Ezek a csillagok mind egy nagy kiáltványt, egy komoly jelmondatot képviselnek. Figyelmeztetnek, üzennek nekünk. Sokan kisétálnak a csillagos ég alá, ábrándokat szönek, vagy szerelmes álmokba ringatják magukat és közben nem hallják vagy nem értik meg ezeknek a ragyogó égitesteknek a figyelmeztető üzeneteit.

Sokan felteszik a kérdést. Vajon hát mit is üzennek a csillagok? Ezt a kérdést sokáig lehetne boncolgatni, de dióhéjban egy néhány mondattal is adhatunk feleletet. Először is üzenik a mindenható Istent, akitől az ember mindent megkap, ami egy életre és örök életre szükséges. Üzenik az örök életet a halál után. Figyelmeztetést küldenek a világ végétéről, amit nem tudunk, hogy melyik pillanatban fog bekövetkezni. Az ember gyönyörködve nézi a lehalló meteort, a száguldó üstökösöt, az apró futó csillagokat, melyek pár pillanatig láthatók csupán és pályájuk végétével eltűnnek szemünk elől a világegyetem nagy birodalmában. Üzenet ez is és felszó-

lítás az emberhez: „Ember! Hogyan rendezted be az életedet? Megtettél-e mindent, amit az isteni és emberi törvények előírnak?” Mert a hulló meteorok és üstökösök mellett a földet, ezt a kihűlt nagy égitestet is elkaphatja egy láthatatlan örvény- és akkor véged van, meg kell állanod az örökkévaló ítélőszéke előtt és mindenről számont kell adnod.

Ime egynéhány gondolat abból a millió és millió üzenetből, ami a csillagok égről sugárzik ránk. Az ember gyöngeségében, tanácstalanságában csak nézen fel a csillagos égre. Pergesse le maga előtt eddigi életét, és tegye rá az Isten értékeket mérő mérlegére. Kérdéseire választ kap a csillagok millióiból, mert ott van közöttük az Isten, aki nem hagyja magára az embert, mert benne él öröktől fogva mint isteni gondolat. Nekünk embereknek pedig meg kell hallgatni ezeket az üzeneteket és Istenbe vetett hittel dolgozni, munkálkodni az isteni eszmék mellett, egy új ezerszázados érdekében, amely meghozza majd reánk a szebb és boldogabb magyar jövődöt...

Bátorsági szolgálat

Magyar ifjú mint honvéd

Amikor a magyar ifjúról, mint honvédről beszélünk, nemcsak a bátorságát, harci erejét kell vizsgálnunk, hanem azokat a motívumokat is, amik az ifjút testileg és lelkileg felépítik. Mindenki előtt ismeretes, hogy a magyar szereti barátait, megbízik benne, ha csalódik, fegyverrel áll szembe és életét áldozza. Hihetetlen győzni akarás, bátorság, egyenes jellem, melyet mindenki ismer, az igaz Istenben való hit és az ebbe vetett bizalom ajándéka.

Hányszor olvassuk újságokban, folyóiratokban a kitüntetett honvédek neveit. Ki milyen hőstettet végzett. Ezek mind igazi hősök. Lelki egységük nem billen meg a legnagyobb megpróbáltatásokban sem, bátorsága, önzetlensége és erős szilárd akarata áldozatra készíti. Saját életét áldozza másért, mert felebaráti szeretetből teszi. Ez a nálunk sokszor hangoztatott krisztusi gondolat.

Istenbe vetett hit, és a józan önbizalom a küzdő fiatal honvéd éltető erőforrása. Az ifjú honvéd — és egyben férfi is, Carlyle mondja: „Annyiban nevezhető valaki férfinak, amennyiben el tudja nyomni félelemérzetét.” Aki önmagát lebecsülte, azt mások sem becsülik. Bismarck mondta: „Az én becsülésem saját kezemben van.” Hála Istennek, hogy a mai nemhez időkben a jelenlegi magyar ifjúságnak megfelelő vezetői vannak és ezeket beleönti a lelkebe. Hány-szor lehetett hallani, hogy milyenek a fiatal németek, mennyivel különbek, mint a magyarok. Ez nem igaz. Semmivel sem vagyunk kevesebbek náluk. Nem lehet, mert tettei ennek ellentmondanak. Ezért lebecsültek, lenéztek bennünket és mi csak mértékkel küzdöttünk ellene. Ma minden fordítva van. Ma az ifjúság élén, olyan emberek állnak, akik önzetlenül győzelemre viszik az ifjú honvédet. Példaadásukkal megerősítik beszédjüket és követőik ezeket megfontoltan utánozzák meggyőződésből. Meggyőződése mellett a magyar virtust sem hagyja cserben. Példa a vezetők és az alárendeltek hősiességére az egy fegyvernemhez tartozó *Kormányzóhelyettes Ur* és a *Mindszent-i Takács István* vadászpüzlök hősi halála. Ők nem ismerték a gyávaaságot, fiatalon férfias

elszántsággal küzdöttek az utolsó csepp véréig. Ilyen a magyar ifjú. Ilyen erényekkel van legtöbb magyar ifjú, talán mondhatom mind felruházva. Bátoráguk gyakran vakmerőséggel párosult, hősi erénye mindig ott élt a magyar ifjak szívében. A trianoni béke elnyomta, háttérbe szorította ezt a szellemet, de most a leventeintézmény és a honvédség ismét hősokeket nevelt a magyar hazának, köteleességteljesítő és a hazáért akár az életét is feláldozó fiatalokat, s bennük örök hordozóit annak a hősiességnek, mely a magyar történelem során a *Hunyadiakat*, *Zrínyiket* termelte, a nagy hősokeket.

Az élre törő magyar katonára alkalmazhatja Prohászka elszánását: „Egy örökkévalóságra szóló műhöz fogtam. *Keresztül viszem az utolsó pontig!*” Elképzelhető-e, hogy ezt egy férfi-katonára meg is tudja valósítani? Nem kell-e a dicsőség hajhászásának „Napoleon”-i méreteitől, melynek vége ez a megalázó letündöklés volna, amelyet kiváló költőnk Berzesenyi Dániel is megénekelt:

„A népek fénnel csalatásba merülve imádtak,
S a szent emberiség sorra kezébe kerül,
Am de te azt tündér kényednek alája vetted,
S isteni pálmádat váltja tővis koszorú.”

Nem képzelhető el ez, mert az igaz magyar katonára tudja köteleességét és ezeket a zsidó elgondolásokat, ijesztigetéseket, rémhíreket elveti, mert tudja azt, hogy most Istenért, nyelvért, önmaga jövőjéért, igazságáért és becsületéért harcol, melyet ezer év óta a legnagyobb küzdelmekben is fegyverrel

meg tudott védeni a betóduló idegen zsarnokok ellen. Megteszi kötelességét, mert iszonyattal gondol arra, hogy ha egyszer el fog bukni, hogy vele együtt összeomlik minden, amit épített. A történelem bizonyossága szerint sok vizsgáltnak és háborúnak volt már előidézője a dicsőségszűz, amit a magyar katonánál sokszor tapasztaltunk. Az igazi honvéd tudta jól, hogy a munkájának szinte személytelennek kell lenni, mert olyanért harcol, mely a közösség érdekeit szolgálja s amely mögött az ő személye háttérbe szorul. Igazi megbecsülést és tartós lelkesedést csak annak az ifjú katonának működése eredményez, akinek magánélete, jelleme, multja tiszta és aki az erkölcsi megbízhatóság szilárd alapján áll.

A magyar nép tudja, hogy ez a háború az ő háborúja, melynek sikerétől függ az ő felemelkedése és boldogulása. Ennek a felismeréséből fakadt az a páratlan hősiesség és csodás áldozatkészség, amellyel hős katonáink Oroszország végtelen síkságai és fagyos hófúvásain harcolnak.

Kinn lévő magyar katonáink! Ne felejtsetek el, hogy Istenért harcoltok, ki e földet nekünk magyaroknak adta és ne felejtsetek el soha:

„A nagy világon e kívül
Nincsen számokra hely,
Áldjon vagy verjen sorskeze,
Itt élmed és meghalnod kell!”

vitész Czirák István
(a szegedi verseny nyertese.)

Erdélyi képek:

Szent Anna-tó

Végtelen fenyeveserdők vigyázzák, rejtegetik. Csak gyalogosan lehet megközelíteni, és a hűvös tünadai szél ellenére is kigyöngyözik a verejték a kíváncsi látogató arcán a meredéken, kanyargósan hozzá vezető úton. De ha kétórás út után megpillantod, elvezető fáradtságod és áhitattal állsz partján.

Mihez hasonlítsam? Kagyló mélyén rejtőző gyöngyszemhez? Sötét-tüzi drágaközhöz?

Valami mondhatatlan hideg, hozzáférhetetlen méltóság árad belőle. Ebben a méltóságban azonban valami vad, félelmetes erő rejtőzik. Vize acélkék, a nagy magasságban folytonosan kóborló-zizegő friss szél millió kis hullámot ébreszt rajta. A sötét víz mély, mint a természet titka, mely ide varázsolta.

Körbenfutó partján komor fekete fenyők végtelen erdeje örökdió. Benne duvadak bújdosnak, medvék, vaddisznók, farkasok. A hatalmas, karcos fenyők hallgatagon merednek az égnek. Mintha mindegyik végtelen álmokat álmodna, titokzatos, soha el nem mondható álmot.

A tó partját nem szegélyezik fényes villasorok. Emberi kéz csak egy kis menedékházat épített itt, fából. A természet ősi változatlanságát nem zavarja meg semmi. A menedékháztól nem messze, kicsi kápolna, Szent Anna kápolnája áll. Egyszerűen, csendesen, mindig nyitva a belevágyó ember szívének.

Drága, mélységes, tisztafényű tó, hallgasd a komor fenyők titkos sóháját, kicsi kápolna, rejtegesd híven a benned felszálló emberi áhítat szavát: tartsd meg felséges Isten Szent Anna csodás tavát örökké magyarnak!

Romhányi Tivadár Budafok.

vil. elnök.

S A K K

7. sz. feladvány. Balázs J. Salgótarján. (Magyar Sakkvilág. 1934.)

Világos: Kf1, Vf8, Ha5, Gy:a6, e3. (4).

Sötét: Kh1, Fd5, Fg1, Gy:d6, d7, f2, h2 (7). Világos indul és nyer.

A megfejtéseket kérjük Bányai József Pestszentlőrinc, Csillag-u. 5. címre küldeni. Beküldési határidő: szeptember 12.

Megfejtés: 6. sz. (Neukomm.) 1. Hc8!

SAKKHIREK.

A Diósgyőrött rendezett nemzeti mesterversenyt Barcza Gedeon nyerte, és ezzel a győzelemmel Magyarország sakkbajnoka lett 1943. évre.

A m. kir. kultuszminisztérium a Magyar Sakkszövetség részére 6000.— P államsegélyt engedélyezett. Ez összeg felhasználásáról a Szövetség részletesen fog beszámolni.

A dunántúli csapatbajnokság jelenlegi állása: vezet a Győri Egyetértés Sakkosztály, utána a Veszprémi Sakkör és a Pápai Sakkör áll.

A zalaegerszegi Baross Sakkör csapatmérkőzése a Csáktornyai Sakkör ellen 4:4 arányban eldöntetlenül végződött.

A győri Gamma-gyár sakközői 7:1 arányban győztek Esztergom sakkcsapata ellen.

A „MOVE Szent István” S. E. 10 éves jubileumi nemzetközi 2 lépéses feladvány 1942. évi versenyének eredménye Szöghy I. döntése szerint: 1. Kiss I., 2. Kiss J., 3. Bányai J., 4. Ébend I., 5. Ébend I. és Kiss J. Dicséret: 1. Kis L. 2. Kiss J. 3. Ewiranen (Helsinki).

Pestszentlőrinc 1943. augusztus 12.

Bányai József.

Uj címem: Pestszentlőrinc, Csillag-u. 5. szám.

EGYESÜLETI ÉLET

BUDAPEST-KÖZPONT (Esztergomi egyházmegye). A Központ sportszakosztálya nagy lendülettel kezdte az új munkaévet és a közgyűlésen a sportszakosztály barátai nagy lelkesedéssel vették tudomásul az új tisztikart. Védnök: vitéz Pintér József orsz. elnök. Diszelnök: Piatnik Rudolf gyártulajdonos, igazgató elnök: Lehmann Imre prefektus, társelnökök Földes József, Gencsi Gábor, Bajnok Imre, Fekete András, Berkó Gyula, ügyvezető elnök: Géczy József levante főoktató. Al-elnök: Schrenk Ferenc. Főtitkár: Garamvölgyi Sándor. Titkárok: Horváth István, Gyurkovics Vince. Jegyzők: Csabai Géza, Tary János. Pénztáros: Fazekas Béla. Ellenőr: Kincsek Ferenc. Háznagy: Farkas László. Orvos: Bárczy Gusztáv főorvos. Intéző: ifj. Szűcs Lajos. Augusztus 8-án Szigethy László elnök úr meghívására Pakra rándult le a csapat, ahol szép, nivós küzdelem után a paksi legényegylet csapata győzött 3:1-re. Augusztus 15-én az alagi egylet meghívására szép küzdelmet látott az alagi futballközönség, mely meccset a templomépítés javára rendezte a helybeli legényegylet. Változatos és igen szép küzdelem volt, mely végül is 5:3-as gólránnyal a Központ javára dőlt el.

NAGYVÁRAD (Nagyváradí egyhm.) Visszatekintve mult közgyűlésünk óta eltelt időre, egyesületünk életében, azt tapasztalhatjuk, hogy a reánk szakadt háború második esztendeje feletünk sem múlt el nyomtalanul. Ha szabad egy hasonlatot használni, talán olyan kikötőhöz hasonlíthatjuk egyesületünket, amely békeidőben a be- és kifutó hajók gócpontja volt, háborúban azonban csak a kifutásra váró harci-egységek állomásának benne. Kikötő volt ez az egyesület azon ifjak számára, akik a mindennapi életben kissé megfáradva lelki tartarozást szükségelttek, vagy még útnak sem mertek indulni, amíg a kellő vért meg nem szereztek a Legényegylet falai között. Ez a belső munka azután állandóan lüktető, eleven életet eredményezett az egyesület falai között. Ma ez a helyzet megváltozott.

Nem újszerű megállapítást, hanem csak a tényeket említjük,

amikor azt mondjuk, hogy ma az ifjúság nem a polgári életre való előkészületeit teszi, hanem egy új világrendet vár, amelyről tudja, hogy azt csak egy győzelmes háború hozza meg számára. Kialakulatlal meg előtte ennek az új világnak a képe és mondjuk meg őszintén, hogy iparos és kereskedő ifjúságunk nem is nagyon töri magát, hogy már most szívárványos álmokat szőjjön róla. Azonban ne törjünk pálcát felette. Mert az a látzólagos nemtörődőség nem azt jelenti, hogy ereje megfogyatkozott volna és nem érdekli már a saját sorsának és jövőjének kialakulása sem. Nem. Inkább annak tulajdonítsuk, hogy ifjúságunk tudatában van fontos szerepének, amelyet ebben a háborúban el kell végeznie és minden pillanatban kész arra, hogy ennek fegyverrel is eleget tegyen. Katonának érzi ma magát minden ifjú és bizik vezetőiben, mert tudja róluk, hogy akik a kereszt jegyében irdították el ezt a háborút — a győzelem után — a kereszt jegyében fogják az új világot is felépíteni.

Az elmúlt 1942 év tavaszának az egész városra, sőt mondhatjuk, hogy az egész országra kiható jelentőségű ünnep volt a Szent László hét. Nagy királyunk emlékének méltó ünneplésében a Legényegylet is tevékenyen közreműködött.

Egyleti tagjainkat mindenütt ott láthattuk, ahol a rendezés nagy munkájában reájuk szükség volt. Éjjel-nappal tartó szolgálatot vállaltak a más városból érkező vendégek fogadására és kalauzolására. Résztvettek az impozáns felvonulásban, a Szent László sporthét alkalmából pedig az asztaltenisz szakosztály Szent László serleget alapított, mely azonban több egyesületnek időközben történt lemondása miatt egyletre még a váradi egylet birtokában van. Ugyancsak a Szent László hét alkalmából a városi Népművelési Bizottság rendezésében műkedvelői előadásorozatot tartottak a Szigligeti Színházban, amelyen a műkedvelő gárdánk résztvett és illetékes véleménye szerint a legtekélyesebbet nyújtotta Csiky Gergely „Nagymama” című színművének előadásával. Az egyesületnek az ünnepi hét

alkalmával kifejtett munkásságát a város is elismerte, amikor a Legényegylet értékes diszoklevéllel tüntette ki.

Hitbuzgalmi téren: Évi rendes közös szentáldozásunkat husvétkor végeztük el, többször azonban az év folyamán nem tarthattunk közös szentáldozást a nagyfokú katonai behívások miatt. Az úrnapi és húsvéti körmeneten tagjaink testületileg vettek részt és a vezetőség megállapítása szerint a tagok egyénként mindig eleget tesznek vallási kötelezettségeiknek.

Az elmúlt év folyamán vendégeink voltak a Központ részéről vitéz Pintér József pp. kamarás, kormányfőtanácsos, központi elnök, aki tartalmas előadás keretében szólott az ifjúsághoz és változta előttük az igazi legényegyleti tag kötelezéseit és buzdította őket a fokozottabb munkára. Vitéz Pintér József egyébként a legteljesebb elismerését nyilváníttotta egyletünk munkásságáról és tudomásunkra hozta, hogy a megszállás éve alatt is tőlük telhetőleg nündig figyelemmel kísérték munkánkat és a váradi Legényegyletet az elszakított részek egyesületei közül a legerősebbek egyikének tudták mindenkor, amiben nem is csalódtak. Ugyancsak meglátogatta egyletünket és előadást tartott Lehmann Imre prefektus a Központ részéről, valamint a délkerületi legényegyletek részéről Fábíán Ferenc titkár, akit tagjaink mindenkor a legnagyobb szeretettel fogadnak.

Sajnálattal kell megemlékeznünk arról, hogy a Szent László templomban előfordult kántorválasztás egyleti énekkarunkra is kihatással volt és az énekkarunk átmenetileg visszaesést szenvedett. Azonban Kanizsy Károly személyében ez a kérdés is megoldásra talált és remélhetőleg énekkarunk rövidesen visszaszerzi régi hírnevét. Az egyesület zenekara is újraéledt Andrassy Ede okl. egyházkarnagy vezetésével és már is több megmozdulásunkon szerepelt sikerrel a szakavatott vezető keze alatt.

Az ifjúság szórakozását a zajos mulatozás helyett, — amelyet a jelenlegi körülmények között nem tartottunk megfelelőnek — más-sal próbáltuk helyettesíteni és

anyagi áldozatok árán rádiót vásároltunk, amely teljes mértékben kielégítette az ifjúság igényét. Úgyszintén könyvtárunkat is jelentős mértékben gyarapítottuk és a jelekből ítéelve ifjúságunk érdeklődést tanúsít az ilyen irányú nemes szórakozás iránt is.

Rendes gyűléseinket többnyire szervezeti kérdéseink megvitatására fordítottuk és a kialakult véleményeket folytatnunk jelentősebb mértékben felkarultuk a különböző sportágak támogatását, illetve művelését. *Asztali teniszzeink többször szerepeltek szép sikerrel és minden jel arra mutat, hogy kezdeti sikereik még csak fokozódnak.* Sportügyekkel kapcsolatban vetődött fel az a kérdés is, hogy tekepálya építése vált szükségessé, amire az Országos Sport Központtal folytatott tárgyalások eredményeképpen anyagi támogatást is kapunk. A tekepálya építése tagjaink körében osztatlan örömet keltett.

Tanoncokban létesítése érdekében terjedelmes költségvetést dolgozott ki a vezetőség, amit eljuttattak a VK Minisztériumhoz, állami támogatásra irányuló kérésünkkel egyetemben.

Amint évi munkánk összefoglaló jelentéséből is látható, egyleti munkánk a nehéz időkhöz viszonyítva is tovább halad azon az úton, amelyet számára a láng-lelkű apostol — Kolping Adolf — kijelölt. *És bizunk abban, hogyha zökkenőkkel is tarkított ez az út, amelyen haladunk, addig nem lesz erő, amely megállítana, amíg célunkat: Krisztus szociális királyságát hazánkban — el nem érjük.* Nemcsak legényegyleti ember vágya ez, hanem minden jóérzésű magyaré, de tőlünk indult el a gondolat. És ha minden ember velünk összefogva harcol majd ezért, a győzelem nem maradhat el és az a győzelem a Legényegylet győzelme is lesz.

Mogyoróssy Győző, jegyző.

DUNASZEKCSŐ (Pécsi egyházmegye). A dunaszekcsői Katolikus Legényegylet július 25-én nagysikerű vig tarka estét rendezett. Az est remekül sikerült. Ebben nagy érdeme van *Reisz Lajos elnök úr önzetlen és fúrdhatatlan munkásságának, Vitéz Mátyás dékán gondos ügykezelésének és a rendezésnek mindenre kiterjedő figyelmének.* Az est kimagasló eseménye ifj. Huitz József tag száma volt, aki páratlan humorálai és ritka színészi

tehetségével és *Király Hifner Imre* ifjú tagunk segítségével — aki az egylet jövő nagyreményű humoristája — olyan vármegyére szóló sikert aratott, amire az egylet működésében még nem volt példa. A dunaszekcsői Katolikus Legényegylet bizik abban, hogy továbbra is jó munkát tud végezni és kevésszámú tagja ellenére az egylet jóhíre és jelentősége növekedni fog.

KAPOSVÁR (Veszprémi egyházmegye). A Kolping eszme áldásos vetőmagja jó termőtalajra talált a kaposvári legények lelkületében is. Mind többen és többen sorakoznak fel egyletünk fehér-piros zászlaja alá azok a legények, akik öntudatra ébredve átértékelték a jelen idők komolyságát. Akik az ezeresztendő hősie magyar mult dicsőségéből erőt, hitet merítettek és felüdülve, forró ifjú hévvel vágtak neki a diadalmas nagy útnak. Elindultak azon a verekített áztatott, göröngyös, férfi küzdelmeket próbára tevő, hősokeket követelő napsugaras úton, amely fölött üstökös-ként ragyog megdicsőült Kolping Atyánk szelleme, hogy vezessen, irányítson és utat mutasson; mint az az üstökös, mely hajdan a napkeleti bölcséknek mutatta az utat, egészen a célig; a Krisztus király bölcsőjéig. A napkeleti bölcsék rátaláltak a bölcsőre, illetve a gyermek-Jézus jászolába és rátaláltak mi is. Azonban az üstökösünk tovább ragyog, hogy a jelenkor ifjú magyar bölcséit is elvezesse a szebb és boldogabb magyar jövő bölcsőjéig.

Erre a diadalmas útra komoly felkészültség jellemzi a kaposvári legényeket, amelynek hiteles beigazolására vall: egyletünk virágzó élete. Amiért is szerény köszönetünket, alázatos mély hálánkat rójuk le a Mindenható Úristennek, akinek szeretői a gyöngyökét méltatott bennünket arra a magas kitüntetésre, hogy egyletünk virágos kertjében *Főt. Boldizsár J. Zoltán esperes és Nagy Lajos világi elnök* urak személyében olyan főkertészeket és magvetőket adott, akik önzetlen, lenkadatlan fáradozásaikkal nemes csemetéket termékenyítettek meg, hogy az ifjúságból új nemeseket formáljanak az eljövendő új magyar jövőnek.

Piros pünkösöd napján fényes legénynapot rendeztünk. A 8 órai szentmisén közös szentáldozáshoz járultunk, majd a 1/211-es nagy-

misén hófehér Szt. József zászlónk alatt tömörülve, hófehér lélekkel kértük a Szentlélek Úristen áldását és kegyelmét a tisztos ipar további példás munkájára. Továbbá *ünnepélyes szertartási keretek közepette valamennyien fogadalmat újítottunk és 18 új tagot avattunk fel a Kolping család körbe. Utána testületileg felvonultunk a hősoke emlékművéhez, ahol mély kegyeletünket és honfi hűségünket róttuk le a megdicsőült örök magyar hőseinknek majd koszorút helyeztünk le az emlékmű talapzatára, annak szimbólumaként, hogy így helyezük le az ifjú életünket is a haza áldozati oltárára. Délután 6 órai kezdettel pedig előadtuk a Városi Színházban „Mit susog a fehér akác” c. operettet, melyet fényes siker koronázott és a nagyközönség műkedvelő gárdánknak páratlan elismerését nyilvánította. Az előadás szép voltában főérdeme volt *Szente János M. I. R.* tisztviselő úrnak, egyletünk pártoló tagtestvéreinek, akinek rendezői tevékenysége tette lehetővé a siker forrását.*

Június 27—28- és 29-én kellemes kirándulást rendeztünk a *Balaton egyes nevezetes vidékeire.* is. A természet Istenadta szépségeitől elbűvölve és fejlethetetlen élményekkel gyarapodva megismerhettük édes hazánk titokzatos szépségeit, hogy így azt még jobban értékelve, még forróbb szeretetünket és ragaszkodásunkat rójjuk le: sirig tartó hűségünket. Ha a magyar sors bárhova is sodor bennünket a vészke idején, akkor is büszkén és emelt fővel tesszünk hitvallást kereszténységünk és magyar voltunk mellett.

*

Fazekas Béla központi ellenőr és neje szül.: Tóth Erzsébet 1943. augusztus hó 8-án tartották 30 éves házassági évfordulójukat az egylet kápolnájában. Gratulálunk! Farkas Margitka és Völgyesi Mátyás v. dékán Ujdombóvárótt eljegyezték egymást. Gratulálunk!

Kiadja: az Orsz. Központi Katolikus Legényegylet, Budapest, VII. ker., Rottenbiller-utca 20—22.

Felolós szerkesztő és felolós kiadó: vitéz PINTÉR JÓZSEF.

vargyasi Máté Ernő nyomdája, Bp. VIII., József-u. 41. Telefon: 139—259.